

τοῦ φιλοσόφου παρόντος εἰς ἀνυποδησίαν ἢ νυκτογρα-
 B φίαν ἢ τοῦ πατρὸς ἀκούοντος <εἰς> μικρολογίαν ἢ τῆς
 γυναικὸς εἰς τὸ ἀνέραστον ἑτέρων ἐκείνης δὲ δοῦλον καὶ
 θεραπευτικόν, ὥς ὁ Τιγράνης (Xen. Cyr. III 1, 43)
 5 ὑπὸ τοῦ Κύρου 'τί δ', ἂν σ' ἡ γυνὴ σκευοφοροῦντ' ἀκού-
 ση;' 'ἀλλ' οὐκ ἀκούσεται' εἶπεν, 'ὄψεται δ' αὐτὴ παρ-
 οῦσα."

12. 'Ποιεῖ δ' ἀλυπότερα τὰ σκώμματα καὶ τὸ κοινω-
 νεῖν ἀμωσγέπως τοὺς λέγοντας· οἷον ἂν εἰς πενίαν λέγῃ
 10 πένης ἢ δυσγενῆς εἰς δυσγένειαν ἢ ἑρῶν εἰς ἑρωτα· δοκεῖ
 δ' οὐχ ὕβρει παιδιᾷ δέ τινι γίνεσθαι μᾶλλον ὑπὸ τῶν
 ὁμοίων· εἰ δὲ μή, παροξύνει καὶ λυπεῖ. τὸν γοῦν ἀπελεύ-
 θερον τοῦ βασιλέως νεόπλουτον ὄντα φορτικῶς δὲ καὶ
 C σοβαρῶς ἐπιπολάζοντα τοῖς συνδειπνοῦσι φιλοσόφοις καὶ
 15 τέλος ἑρωτῶντα πῶς ἔκ τε τῶν λευκῶν καὶ τῶν μελάνων
 κνάμων ὁμοίως χλωρὸν γίνεται τὸ ἔτνος, ἀντερωτήσας ὁ
 Ἀριδίκης πῶς ἔκ τῶν λευκῶν καὶ μελάνων ἱμάντων φοι-
 κοῖ γίνονται μώλωπες, ἐποίησεν ἀναστήναι περίλυπον
 γενόμενον. ὁ δὲ Ταρσεὺς Ἀμφίας ἔκ κηπουροῦ δοκῶν γε-
 20 γονέναι, σκώψας δὲ τὸν φίλον τοῦ ἡγεμόνος εἰς δυσγέ-
 νειαν, εἶθ' ὑπολαβὼν εὐθύς 'ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔκ τῶν αὐτῶν
 σπερμάτων γεγόναμεν' γέλωτ' ἐποίησεν. κομψῶς δὲ καὶ
 τοῦ Φιλίππου τὴν ὀψιμαθίαν ἅμα καὶ περιεργίαν ὁ ψάλτης
 D ἐπέσχε· οἰομένου γὰρ αὐτὸν ἐξελέγχειν τοῦ Φιλίππου
 25 περὶ κρουμάτων καὶ ἁρμονιῶν 'μὴ γένοιτό σοι' εἶπεν,
 'ὦ βασιλεῦ, κακῶς οὕτως, ἵν' ἐμοῦ σὺ ταῦτ' εἰδῇς
 βέλτιον·' σκώπτειν γὰρ ἑαυτὸν δοκῶν, ἐκεῖνον ἀλύπως
 ἐνουθέτησεν. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν ἔνιοι τὴν πικρίαν
 ἀφαιρεῖν δοκοῦσι τῷ σκώπτειν ἑαυτούς, ὥς Ἀριστοφάνης